

Ministeriet havde i Maaneder unbladt at give saadanne Oplysninger om de væsentligste Forlangender paa Tillægsbevillingsloven, som Finantsudvalget troede fornødne for at kunne gjøre en Indstilling. Nu lader jeg imidlertid Ministeriets tidligere Stilling til denne Sag fare for Dieblisset, men gennem dette Finantslovsforslag se vi en Opfattelse fra Ministeriets Side af et Tillægsbevillingsforslag — hvis det er rigtig, at det er bortfaldet — som er i højeste Grad besynderlig. Ministeriet har brugt Pengene paa forventet Tillægsbevilling, men da de ere engang udgivne uden Bevilling, søger man ikke denne, men lader dem uden videre gaa ind i Statsregnskabet og til Statsrevisionen. Jeg antager, at det er saaledes, og ikke saaledes, at der ikke var Nødvendighed for at bruge dem, thi i saa Tilfælde var Stillingen en anden, men det kan for store Summers Vedkommende ikke være saa efter de Oplysninger, vi have faaet. Nu siger den høitærede Minister, at det gjør Intet, om han faar Bevilling paa disse Udgifter, det kan staa hen et Aars Tid eller to, men den Form forekommer mig i og for sig besynderlig, skjøndt den er mindre mærkelig, naar vi se den i Belysning af Ministeriets Stilling overhovedet, thi det er den mod Folkethinget mindst imødekommende Form for at faae ubevilgede Udgifter dækkede, som Ministeriet formentlig helst ønskede at bruge. Jeg kan ikke skjønne rettere, end at det, der her var at gjøre for Ministeren istedetfor at lade Tillægsbevillingsforslaget bortfalde, det var at komme med et Tillægsbevillingsforslag, der indeholdt Alt, hvad Ministeren havde udgivet ubevilget til 1ste Juli, og som indkommer paa Statsregnskabet for at faae Dækning mod enhver Antegnelse fra Statsrevisionens Side. Jeg har ingen Bemyndigelse til at opfordre Ministeren i saa Henseende, men jeg skal kun personlig udtale, at denne sidste Form at søge Efterbevilling under var langt mere hensynsfuld end den, at udgive uhyre store Summer, maatte endog gaa i Millioner, uden Bevilling, og saa lade det stryge hen uden Forlangende af Efterbevilling til Statsrevisionens Overveielse. Det Sidste er i mine Dine konstitutionelt aldeles uforsvarligt. Saa have vi jo adskillige Poster fra den tidligere Tillægsbevillingslov, som ikke hører ind under den, der ere udgivne inden den 1ste Juli, af den ser jeg, at den høitærede Minister har optaget adskillige paa sit Forslag, men han har ogsaa udeladt adskillige. Han har f. Ex. fundet Fornøielse ved et eller andet personligt Tillæg, som han har optaget, et andet har han ingen personlig Fornøielse fundet ved, og det har han udeladt. Mig forekommer det, at naar Ministeren vilde have noget af den Slags Ting, der ikke vare udgivne inden den 1ste Juli, saa burde han have taget det op paa et fideordnet Tillægsbevillingsforslag til dette Aar, eller taget det op Altsammen her, men saaledes

iffrønsvis at tage enkelte af de Summer, som Folkethinget har stemt over og bevilget, op efter den 1ste Juli og udelade andre, er atter en Form for disse Tillægsbevillinger, som er mindst behagelig for dette Thing. Jeg indrømmer, at Ministeren har fra sit Standpunkt været overordentlig heldig i Affattelsen af det foreliggende Finantslovsforslag haade med Hensyn til Indholdet og med Hensyn til Formen, naar man antager, at hans Standpunkt er det at være saa lidet behagelig som muligt mod det nye Folkething. Derfor siger jeg, at Thinget burde have været fri for et saadant Forslag.

Den høitærede Minister fremsatte isvrigt i Anledning af mine Udtalelser nogle Bemærkninger, af hvilke jeg skal imødegaa enkelte. Jeg skal foreløbig strax udtale en Beklagelse af, at den høitærede Minister ikke har været at formaa til med et eneste Ord at give os nogen Forklaring over, af hvilke Grunde han netop tror nu at burde sidde paa denne Plads. Jeg beder den høitærede Minister, om han ikke kunde oplyse os om, hvilke for os ubekjendte Grunde, der kunde være, hvilke Planer han nu havde til under saadanne Forhold at fortsætte Regjeringen, hvilke Forventninger han havde om at naae Noget som helst, der kunde være til Gavn for Landet. Alt dette har den høitærede Minister ganske ladet ligge. Han har aldeles ingen acceptabel Grund, han kan fremsætte her i Folkethinget, som han kan være bekendt for Ufentlighedens, for sin nuværende politiske Stilling; thi ellers maatte man formode, at den høitærede Minister havde benyttet Leiligheden her idag til at meddele Verden den, ikke blot for vort Lands Skyld, men ogsaa for de Studsende udenfor vort Land, som overhovedet skjenke vore Forhold nogen Opmærksomhed. Der er Ingen, der kan begribe, at Danmark har Naad til at eie en saadan Conseilspræsident. Jeg vil altsaa foreløbig sige dette, at det havde været mit Haab, og det var netop derfor, jeg søgte at fremlægge for den høitærede Minister disse Betragtninger med Hensyn til den allerunderdanigste Forestilling og Stillingen i sig selv, at jeg kunde formaa ham til paa Grund af den vigtige og ansvarfulde Stilling, han indtager, at give os saadanne Oplysninger, men dette har han ikke imødekommert med en eneste Løddel. Den høitærede Minister har taget enkelte Sætninger hist og her, men det er i Virkeligheden Smaa Ting, med Hensyn til hvilke man kan tale for og imod, saalænge det skal være, uden at det nytter det Mindste, men disse enkelte Sætninger skal jeg for en Ordens Skyld nævne, det er af den Slags Smaa Ting, som Smaa Folk ofte høre sig i. Den høitærede Minister bemærkede, at han nok kunde sige, at Folkethinget vilde distere Finantsloven, siden det tilraadede Lands-thinget at vedtage Finantsloven saaledes, som Mindretallet i Fallesudvalget foreslog. Den